

El Far(III)

Un relat de: [Linkinpark](#)

III

Imagineu-vos l'ensurt que va tenir Vicent Gregori, al dia següent, en veure el cadenat a terra, va entrar el far, tement-se que al vell l'haurien apallissat, ja que els joves d'aquella època, per a ell eren uns bèsties, sort que la seva filla no havia eixit així.

Va pujar a poc a poc les escales intentant sentir alguna veu que el permetís saber que el vellard era viu. Per sort, prompte sentí la veu ansiada.

-No pugis, insensat, queda't baix i deixa'm viure tranquil.

Vicent es va sentir millor, però quan eixí del far plorà, feia tant de temps que no sentia aquella maleïda veu que havia odiat, que no es va poder aguantar.

Va anar ràpidament a una tenda on comprà un cadenat car i força bo, el va posar a la porta, per veure si podia evitar que algú tornés a entrar.

Vicent Gregori, per desgràcia seva i per la gent que l'envoltava, va ser la última vegada que puja al far, ja que va morir sobtadament per una malaltia que l'afectava des de feia temps. El vell va començar a tenir fam, però tenia clar que no eixiria d'allà dins, ja podia morir-se de fam, però mai veureu a un home tan decidit a morir per no eixir d'aquell far.

Així passaren dues setmanes fins que un dia s'obrí la porta, el vell esperançat de vore per fi a Vicent Gregori amb el menjar va mirar per les escales, però no era ell, era una noia jove, da cabells bruns i de ulls negres, amb una cassola a la mà.

Va pujar a poc a poc les escales atemorida. El vell per segona vegada a sa vida, s'amagà dins el rebost tancant amb clau. La noia s'acostà al rebost, deixà la cassola a terra i intentà obrir la porta. El vell estava atemorit. Qui era aquella noia que el molestava en el seu far?

Prompte la noia deixà de forçar la porta, però s'assegué al seu costat. Deixant escapar dos mots, que van entrar al cor del vell.

-En Pere?

Feia tan de temps que no sentia pronunciar el seu nom, que ja practicament se'n havia oblidat.

-Sóc la filla de Vicent Gregori. Bé, o això pensava.

Això volia dir que aquella noia era la filla de l'Àngels. Va sentir la necessitat de parlar-l'hi, però no va poder.

-La meva mare m'ho ha contat tot. Ja sé el que passà quan vostés tenien la meva edat. I també m'ha dit que sóc filla seva.

Els temors del vell es compliren i va recordar la vesprada en que va tenir una cita amb l'Àngels i que li demanà casar-se amb ella.

-No, Pere, no em vull casar amb tu.

-Però la nostra filla...

-Saps que és filla teva, però jo no ho vull. Pere, estic enamorada d'un altre. Ell m'ha fet sentir bé, tu estaràs en el meu cor, però no t'estimo, i no ho faré mai més.

Després de tenir que renunciar a la seva núvia embaraçada per ell, va decidir anar al far. Vicent Gregori va pensar que el mínim que podia fer era portar-li menjar i cuidar la seva filla.

La noia restava asseguda i trista. Sa mare li havia amagat tota la veritat fins ara, que va ser quan va morir el seu pare, o així o pensava. Ara tan sols desitjava veure al seu pare biològic. No va poder aguantar i va plorar com no ho havia fet mai.

El vell des de dins del rebost també ho va fer, va començar a plorar i va recordar tota la seva història.